

Tio underbara år som jag har Gud att tacka för

Caroline Sawney är mor till tre barn. Hon bor i Singapore och är supernumerarie. Hon tillhör Opus Dei sedan tio år tillbaka. ”Det har varit tio underbara år som jag har Gud att tacka för.”

2006-09-05

“Mamma, får jag ta en vindruva till?”

Det var för inte så länge sedan. Aneish, vårt barn som är tre år gammal höll på att be mig om det,

redan för tjugo minuter sedan – gång på gång. Jag höll på att förlora tålamodet när jag kom på att jag kunde helga detta ögonblick. Det sätt på vilket jag skulle svara min son skulle bli något som jag kunde ge till Gud.

Det är det som Opus Dei gör för mig, lär mig att försöka se till att varje ögonblick i mitt vanliga liv består av små ting utförda på bästa vis.

Eftersom jag känner mig själv och hur jag är, så vet jag inte hur jag skulle handla om jag inte hade lärt mig att följa den väg som Opus Dei har stakat ut för mig.

I augusti månad firade jag tioårsjubileum som supernumerarie i Opus Dei. Jag anser att jag har haft en sådan tur som lärt känna Opus Dei vilket hjälper mig som har så många fel.

Det som mest drog mig till denna organisation – förutom den

förbluffande, nya och inspirerande läran som den helige Josemaría förkunnade – var att jag fick veta att jag på samma gång som jag fortsatte med mitt arbete och i min roll som mor och hustru, kunde jag få lov att älska Gud på ett innerligt och nära sätt.

"Det finns något heligt och gudomligt gömt i de vardagliga situationerna och det är var och ens uppgift att upptäcka dem", sade vår Grundare. Denna fras, så enkel och så djup på samma gång, sammanfattar hans viktigaste budskap.

I den helige Josemarías liv har jag mött många exempel på hur jag bör leva mitt vardagliga liv och när jag råkar in i en situation som jag inte riktigt vet hur jag ska bemästra, frågar jag mig: "Hur skulle han ha handlat?" Och så kan jag fortsätta min kamp.

Den kristna undervisning som jag får i Opus Dei har givit mig en fast grund på vilken jag kan söka lyckan nära Gud, men på samma gång ger den mig mod att fortsätta kampen som består i att försöka följa denna väg. Vare sig jag råkar ut för seger eller misslyckande är jag nöjd för jag förstår vad mitt mål är och vem det är som ger mig mod att följa det.

I augusti månad tackade jag Gud för dessa tio år ... och Aneish, mitt yngsta barn gör det också, för hans mammas inre kamp slutar med ... en vindruva och ett leende!

.....